

Barcelona, 25 d'abril de 1930

La Masquella de la Torratxa

ANY LIV - 2652 - 15 cts. - Atrassats, 30

Sant Jordi, patró de Catalunya

Aquest any no mata el drac; glorifica els nostres amnistiats!

GRAN TEATRE ESPANYOL TEATRE APOLO

Companyia de vodevil i grans espectacles de

JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors, JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA
Primera actriu, MARIA FORTUNY

Avui, divendres, tarda: **DESPRÉS DIUEN QUE EL PEIX VA CAR, i BOGERIA.** — Nit: **MUSIC-HALL o L'ÚLTIM AMOR DE MARION.**

Demà, dissabte, tarda: **NO ES POT ÉSSER BON NOI, i LA SEGONA NIT DE NUVIS.** — Nit:

MUSIC-HALL o L'ÚLTIM AMOR DE MARION

Diumenge, tarda, a les quatre, i nit,

ELS ALLOTJATS

Nota. — A més dels cuplets, rumba i pericon, hi prendrà part el famós Ray-Bel amb les seves "girls", acompanyats de Jazz-band.

TEATRE TALIA

Companyia de vodevil i teatre modern

Primera actriu: ENRIQUETA TORRES

Primeres actrius: VISITA LOPEZ, DOLORS PLA

Primers actors: S. SIERRA i M. GIMENEZ SALES

Director de escena: R. CARALT

Avui, divendres, tarda, a les 5. L'alegre vodevil de F. F. **TE LA GUARDO PER TU.** — Nit, a un quart d'onze: Exit clamorós del poema realista de Josep Maria de Sagarra,

GARDÈNIA

Triomf d'Enriqueta Torres i tota la Companyia

Demà, dissabte, tarda, a un quart de cinc: **TOT PER L'HERÈNCIA,** i reposició del famós vodevil de Montero i Amichatis, **LA DANSA DELS 7 VELLS,** per Enriqueta Torres, que l'estrenà. — Nit, i diumenge, tarda i nit, el formidable èxit:

GARDÈNIA

Moderna presentació. — Impecable interpretació.

TEATRE COMIC

Avui, divendres, nit, i totes les nits:
L'entremès, **¿SE PUE VIVIR...?**

Presentació de la genial artista CÈLIA ALBAREDA, en la meravellosa Revista

VENUS GENITRIX

Primeríssima parella de Ball: M. MAURY - E. RICAUX.
150 FORMOSSES BALLARINES, 150

TEATRE CATALA NOVETATS

Avui, divendres. Debut de la trepidant opereta que es representarà per 6 únics dies, 6,

NO... NO... NANETTE

Demà, dissabte, tarda i nit, segona i tercera de l'èxit de l'any al Teatre Mogador, de París,

NO... NO... NANETTE

Diumenge, a dos quarts de quatre: **LA RATETA QUE ESCOMBRAVA L'ESCALETA.** — A tres quarts de sis, programa de gran broma:

EL CAS DEL SENYOR PALAU, i GENTE BIEN

Es despatxa a Comptaduria

Els millors discos
són els de

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

Avui, divendres, tarda, reprise de

LA PRINCESA DEL DOLLAR

Nit, i totes les nits: L'èxit insuperable de l'any,

LA ROSA DEL AZAFRAN

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sifilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesse-tes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sòkatarg, carrer del Ter, 16. telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

"El qui té Blenorragia (Purgacions) és perquè vol"

Quan esteu cansats de medicar-vos sense trobar millora, o bé no assoliu un complet guariment de vostra Blenorragia en qualsevol de les seves manifestacions (*uretritis*, *prostatitis*, *cistitis*, *artritis*, *gonocòciques*, *gonorrea crònica*, o «gota militar», etc., etc., de l'home, i (*vaginitis*, *metritis*, *leucorrea*, *fluxos*, etc., etc.), de la dona; exigiu al vostre farmacèutic els acreditats

Catxets Neisserinos

i-obtindreu un ràpid i perfecte guariment de la vostra malaltia, discretament i sense molèsties.

De venda: **Barcelona**, SUAÑA, Escudillers, 8; BELTRAN, Junqueres, 11; **Reus**, SOLER, Llovera, 26 i Centres d'específics.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Significació de Sant Jordi

PARLAREM de Sant Jordi, o, millor dit, del que significa la diada de Sant Jordi per als catalans, i molt especialment, de la significació que ha pres la festa en aquests anys darrers i, encara més especialment, del caire que aquest any té la festa de Sant Jordi, i tot això vist per un temperament francament laic com el nostre. La llegenda, les roses, el

drac, l'escut que honora la façana de la nostra antiga Mancomunitat, projecció espiritual d'aquella Generalitat Il·lunyana, tot això té un valor espiritual ... .. censura ... .. Els creients poden veure tant sols la celebració d'una festa religiosa destinada a festejar la memòria d'un Patró; nosaltres, els laics, hi podem veure el sentit perfectament profà de les flors esclatants i sensuals en arribar la primavera; la beutat de les noies que perfumen amb la seva presència la festa mística, entre l'ambient gòtic del pati de la Diputació —enlletgit també per la poca-solta transcendental d'aquell "conde de Montseny" que passarà a la història, si és que hi arriba a passar, com un dels casos de xaronisme més divertits i *rigolos* que han passat per la política ... .. censura.

Però aquest dia d'abril té per tots —laics i catòlics— un valor religiós i cívic d'una alta transcendència pairal. En aquests darrers anys, en què no era possible cap mena de manifestació política autòctona, en què se'ns privava de tota mena de manifestació particular i pública del nostre sentiment, calia aprofitar-ho tot per a demostrar la nostra fe i el nostre entusiasme per una causa que nosaltres creiem justa i liberal. L'expansió del llibre, l'augment de tiratge dels diaris catalans, l'ampliació de la cançó catalana, fins les escenes catalanes de les revistes internacionals en què tot els autors —Sagarra, Montero, "Amichatis", Sugranyes, Aguilar, Solsona, etc.— eren un motiu perquè el públic manifestés clarament quina era la seva manera de pensar. (Jo encara recordo en un viatge d'uns ministres de la Dictadura la mala estona que passaren, en una llotja proscenial del Teatre Còmic, quan tot el públic es posà en peu dret per a ovacionar una escena en què apareixia l'"Orfeó Català"). Sant Jordi ha estat aprofitat en aquests darrers anys per a demostrar la fe en la causa

catalana. Tots, els que no creuen i els que creuen, sabien agermanar-se amb motiu d'una fira de roses i en mig dels claustres civils de la Diputació, per a donar a entendre que tenien privat el dret de manifestar la seva idea política; que tenien prohibit l'ús de les banderes, ... que no anaven pel carrer amb l'aire triomfal que pot anar un poble que se sent responsable de la seva missió històrica ... .. censura ... .. però que amb tot i amb això seguien fermes en les seves conviccions íntimes, que sabien que podien ésser hostes d'una presó, ànimes vagabundes en l'exili, trista gent sense responsabilitat política, però que el foc que els abrandava en la intimitat, la fe en la vida futura, el pensament era intangible a tota mena de pressió i coacció.

Ens ha servit Sant Jordi, com el Ventall del Poeta, com una sardana — ... .. censura ... .. com una sarsuela, com un llibre, com una campanya d'amnistia per a demostrar que aquesta qüestió de Catalunya no és pas una causa d'un partit polític, sinó d'un "sencer" polític, perquè és tot un poble responsable el que la sent. Tot ha estat aprofitat per a un fi més que polític, pairal, patriòtic, perquè en aquesta terra, que Santiago Alba acaba de descobrir en dir a Sant Pol de Mar, davant de la vinya fresca, la calma del mar i el sol brillant, que es comprèn que els catalans estimem la nostra terra, tot és un fet polític vulguin o no. Ho són les nostres figures llegendàries com "El comte Arnau" o "La Balanguera", ho són les figures populars com el nostre "don Joan" —que si des del de Tirso fins al de Zorrilla tenen un aire desfet i perdut, el nostre, el "de Serrallonga", té una finalitat política que complir—; ho són les festes populars, que exerceixen damunt la nostra gent una fulgurant pressió moral que convida a pensar en la terra... Tot ha estat política, tot ha estat pairalisme. Tot ho és.

I per això, mantes vegades, hem confós les qüestions estètiques amb les polítiques; mantes vegades hem silenciats i hem perdonat greuges i faltes, per a evitar que no es confongués amb una feblesa d'amor per la nostra terra o la història nostra, però tot i amb els errors que això hagi pogut dur —i n'ha dut molts, per cert—, també ha estat possible la creació d'aquesta unanimitat que avui ens enveja la resta del país.

Saludem, doncs, el Sant Jordi catòlic, com una festa de ciutadania. Vegem en ella, no pas la finalitat eclesiàstica, sinó la que representa per a nosaltres, la terra amb les seves roses que s'obren i amb les seves dones que somriuen després d'haver acomplert el gest cívic d'obrir les portes de la presó als que hi eren, perquè una idea viva els hi havia dut.

FRANCESC MADRID

LA LLUNA TATXADA

El passat dijous sant oírem a dos amics, que passejaven de nit per la platja de Badalona, el següent diàleg:

—Sempre, pel dijous sant, havia vist que la lluna feia e! ple. Sempre, menys aquest any.

—Sí que és veritat: està tatxada.

—Qui sap! Potser l'ha tatxat la censura...

UNA INNOCENTADA

Senyor alcalde de Sellera: Què us haurà fet el venerable Santiago Rusiñol perquè prohibíssi la representació de la seva obra "Ocells de pas"?

Es que desconeixeu qui és En Rusiñol?

Si així és, no sou vós precisament qui deu ocupar la presidència d'una alcaldia de Catalunya per poca importància que tingui.

Un home públic ha de saber quines han estat les valors de la terra i quins són els seus mestres.

La vostra innocentada, que us ha costat merescudament ésser reprès pel digne governador de la província de Girona, us ha portat al qualificatiu de pupí.

Si en sou, deveu dimitir. Si no en sou... també!

POESIA I ALTRES COSES

L'obra que ha estrenat Josep Maria de Sagarra al Tàlia ha triomfat, sobretot, pel seu punyent lirisme. Així i tot, un crític remarcava que en l'obra de Sagarra hi havia, textualment, "massa fisiologia: massa greixos, massa pells, massa fetges, massa sang".

Un comentarista humorístic, després de llegir la crítica va fer:

—Així digueu que "Gardènia", més que una obra dramàtica, és un plat de menuts.

AGREDOLÇOS

EL TELÈFON AL VATICÀ

Hom posa telèfon al Vaticà. Gran innovació! Però una innovació a la ciutat de Déu no és una heretgia?

Hi ha la tradició, hi ha el progrés. La tradició ordena als fidels:

—Posa el peu damunt la petjada dels apòstols. Ells van dejunar tals dies: dejuna tu els mateixos dies. Ells van celebrar tal dia la Pasqua: combrega tu a l'aniversari. Entristeix-te quan ells s'entristiren. Alegra't en commemoració de la seva alegria.

Perquè el Papa, successor de Sant Pere, va vestit de lli blanc. Aquesta candor és generalment reservada a les verges lilials i als infants de pit. Es potser per imitar el sumari guarda-roba del pescador galileu. Està bé. Però ell anava amb els peus descalços. No portava la tiara d'or. Els apòstols, camarades seus, no anaven vestits de porpra ni de morat...

Però ves el que són les coses. Es que hi ha diverses tradicions. La una és la tradició evangèlica. L'altra és la de l'Edat mitjana. Si hom deixava fer al temps, que és un gran mestre, les innovacions més anarquistes esdevindrien aviat tradicions rànçies.

Es la força i feblesa de l'Església catòlica el no poder canviar res en l'ordre material sense tenir l'aire de cometre un sacrilegi. Imagineu un Papa pràctic que alliberés els capellans d'aquesta brusa negra que els deixa enfundats com uns paraigües. Quin clamor, no s'alçaria! Hom el tindria per herètic.

Així cal admirar el coratge de Pius XI, que permet la instal·lació del telèfon a la ciutat vaticana. ¿L'usará ell mateix, el vicari de Crist? ¿El pontífex cridarà per telèfon una d'aquestes gentils i de vegades distretes senyorettes encarregades de posar en comunicació? ¿Una d'aquestes noies endiablades podrà escoltar els secrets de l'Esperit Sant?... L'aparell serà, sens dubte, automàtic. I el cert és que serà d'or massís, amb les armes pontificals en coral. Els catòlics d'Amèrica en faran l'ofrena.

¿Però què esdevindrà del secret dels conclaves?

PEROT

SANT JORDI

Així com Sant Joan és el sant del be i sant Antoni el del porc, sant Jordi, patró de Catalunya, és el sant de les roses. El sant de les roses, a Catalunya. A Anglaterra, on també és patró, es presenta d'altra manera: amb les dents grogues i llargues, monocle, i una absoluta indiferència a l'ànima per als mils obrers sense feina que passegen pels carrers de Londres—els carrers dels barris pobres—, negres de boira i de carbonissa.

El nostre Sant Jordi, sortosament, fa de més bon veure. Arriba en plena Primavera, que és com arribar en ple apoteosi. La gent el veu dalt d'un cavall blanc—de llavors que ell el muntava, que veure un cavall blanc porta sort—amb elm, cuirassa i llança en mà per a occir el drac.

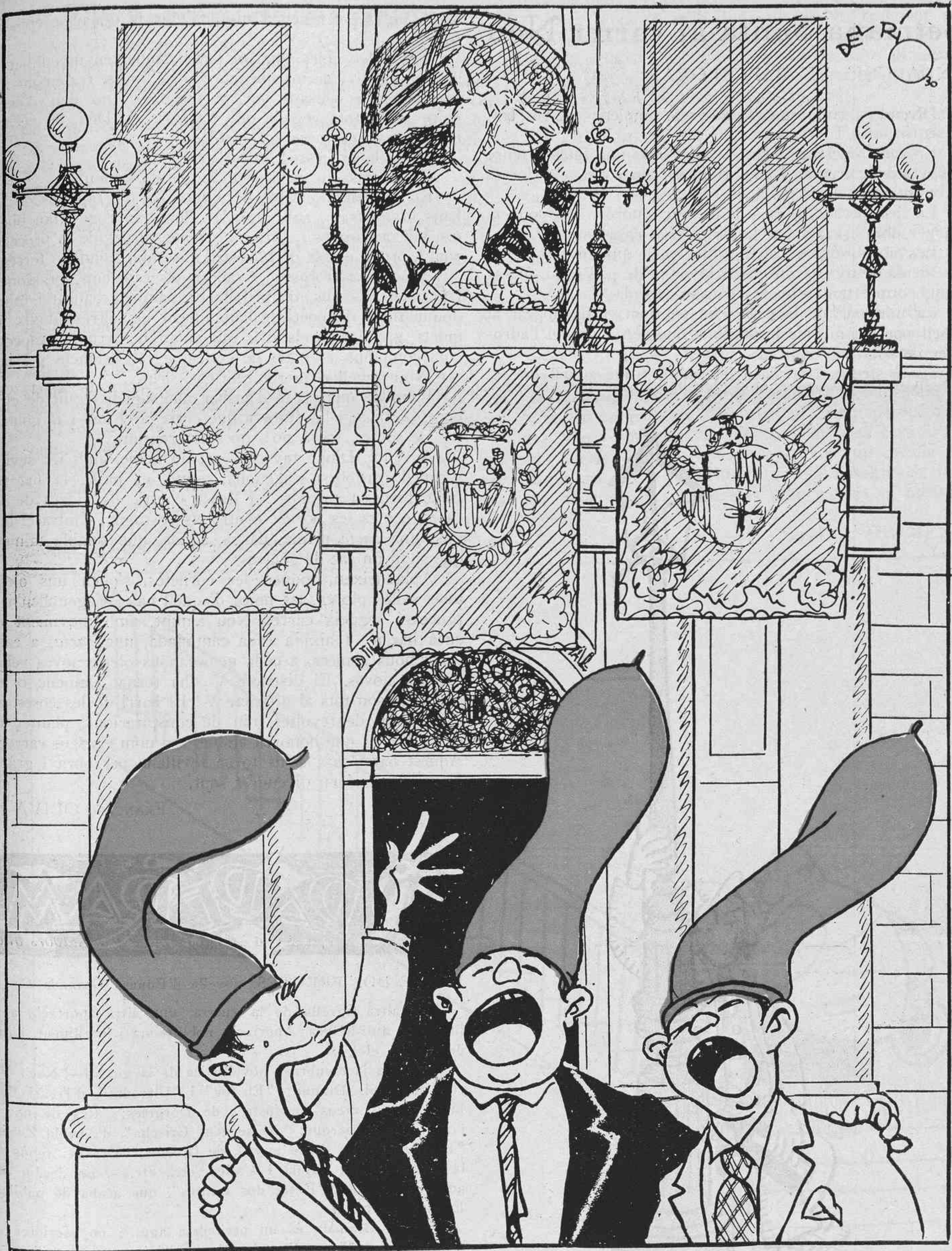
Nosaltres, però, el voldríem veure d'altra manera. Coronat de roses—les roses del Petrarca, de Ronsard i d'Horaci—, i amb un llibre a la mà, per a substituir la llança. Nosaltres, sincerament, ho hem de confessar, no som amics de la llança ni com a arma de combat. A l'edat mitjana, la llança potser era una gran cosa. Avui és una cosa anacrònica i un xic còmica, de teatre. Avui, més que amb la llança, hom ha de combatre amb el llibre.

Un poble el patró del qual tingui un llibre a la mà ha d'ésser per força un gran poble. Avui ja no hi ha dracs com el que hom pinta als peus de sant Jordi. Els ha foragitat la telegrafia sense fils, l'aviació, l'electricitat. L'únic drac que encara queda—val a dir, però, que viu d'una manera molt precària—és el de la ignorància.

I el drac de la ignorància no es mata amb la llança, sinó amb el llibre.

VIRAI

Les caramelles d'enguany

Som i serem gent catalana,
tant si es vol com si no es vol.

Setmana Santa al carrer Nou

ANDALUSIA EN BARCELONA

Divendres sant; una gentada que omplena voreres, balcons, finestres i terrats.

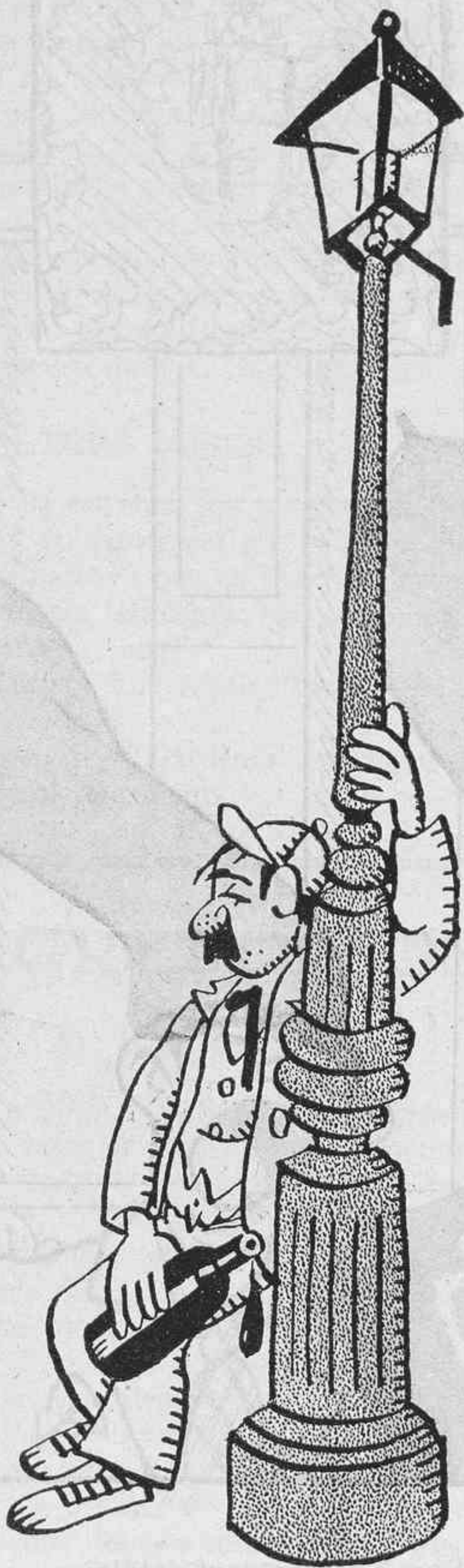
En cada finestra baixa, un altar amb una imatge sense nas, vestit de cretona i unes flors de paper dins els florers de vidre, blau de Prússia...

La casa pecadora, casa de comerç amorós, s'ha convertit, per obra i gràcia de la religió, en casa santa.

Les noies són al balcó, amb aquell quimono ramejat, que deixa veure per un costat la cuixa de pell suau, massa suau, perquè tantes mans l'han suavitzada.

La minyona de la casa s'ha pentinat, i ha abocat al cabell porró i mig de brillantina, que ven a granel l'adroguer de sota...

La mestressa recorda a les *pubilles* que aquell dia, al

COSTUMS

—Per agafar la “mantellina” per un dia, no val la pena.

balcó, no es pot renegar, ni fer l'ullet ni donar-se cops ni fumar.

I aquelles noies que tot l'any gaudeixen una llibertat de paraula (i d'acció) que no coneix límits, resten un xic encaparrades pensant que la mestressa no deu d'estar gaire bona, tota vegada que els parla de Déu, de pecats, i d'altres coses rares per l'estil...

Ja ve la processó! Ja ve!

Una massa de veus s'enfila paret amunt.

Els cobrellits, catifes de Venus barata, tapissos de tàlems taximetrats, amb aquelles flors tan roges, tan oberetes, tan cridaneres... Ara us ofrenen al pas de la processó com a prova palesa de la vostra miserable condició terrena.

Avança la processó. Avancen els capellans, grassonets i vermells els uns, de pell lluent, caminar pausat i mirar dominatiu i de poètic esllanguiment els altres, d'ulls inquietos, grocs, com els ciris que enlairen; arrupits, capcots, com comptant les gotes de cera que van estenent pel carrer Nou aquell reguerot relliscós, brut...

I sembla que no té d'acabar mai aquell seguit de ciris encesos, ni aquella fumera que carrega el nas i la gola.

De sobte... però no!, no s'ho creuran...

A veure. D'una taverna surt un home, amb jec sevillà i capell cordobès, s'agenolla, escup, es passa la mà pel tupè, torna a escopir... i llença contra els vidres de les cases, contra les portes, contra els costums i contra el bon gust una *saeta* prima, llarga, aguda, que sembla talment que sigui un sac de gemecs...

Aplaudeixen, toquen les cornetes, s'ouen uns olés!, unes velles ploren, les noies d'aquell balcó s'agenollen i la processó segueix carrer Nou amunt, amb moviment de cuca llarga. I així a cada cantonada, una *saeta*, a cada *saeta* nous gemecs, a cada gemec nous olés!, noves velles i velles noves. El districte V s'ha tornat flamenc o els flamencs són tots al districte V! El barri de les coses serioses, niu de revoltes, niu de conspiracions, planter de grans homes que honoren amb el seu nom els seus carrers. Aquest barri! ara se'ns torna sevillano per obra i gràcia d'una processó en divendres sant.

FRANCESC OLIVA

ENTRE DOS FRENTES, novella d'Eduard Granada C.

Una altra novella de la guerra, una altra aportació a la literatura anti-bèlica. Aportació nobilíssima i intel·ligent, digna de sincers elogis.

Entre la ja nombrosa novellística de la guerra—“Nach Paris”, de Lluís Dumun; “El foc” i “Claredat”, d'Henri Barbusse; “Les creus de fusta”, de Dorgeles; “Res de nou a l'oest”, de Remarque; “El sergent Grisha”, d'Arnold Zweig; “Els que teníem dotze anys”, de Glaeser; “Des del repòs de la trinxera”, de Pujulà i Vallès, etc., etc.—, no desdiu pas aquesta novella d'“Entre dos frentes”, que acaba de publicar Eduard Granada.

Eduard Granada és un periodista agut i un escriptor de tremp. Home d'idees liberals i humanitàries, aquestes idees es reflecteixen en el llibre, i són noble arma de combat contra la guerra innoble. Eduard Granada, en escriure “Entre dos frentes”, ha escrit una gran novella digna d'ésser llegida, molt llegida.

ALPHA

Els carrers de Barcelona

Vet-ací que el senyor Gassó i Vidal, número u dels pupins de la ciutat comtal, encara, amb altres de la seva colla, tan bon punt ha llegit que l'Ajuntament ha acordat restituir els vells noms als carrers de Barcelona, ha cuitat a protestar-ne en un telegrama dirigit al rei, dient que tal mida perjudica principalment llurs sentiments monàrquics, per haver-hi carrers i places que ostenten noms reials, posats pels regidors dictatorials.

Si els pocs que queden afiliats al partit de la U. P., i principalment els signants del telegrama de protesta en qüestió, tinguessin un xic de tacte (cosa que no han tingut mai), podien haver-se estalviat de fer una vegada més el ridícul. Els catalans i, més clar, els barcelonins, hem sofert durant sis anys la més ridícula de les persecucions en els noms dels carrers i places de la nostra ciutat. No volem parlar de la resta de Catalunya; limitem-nos tan sols a la ciutat nostrada i girem els ulls endarrera per a donar un repàs a les vexacions sofertes. Trobarem que, cada nom canviat, cada placa arrencada pels pupins, era un insult a les coses nostres i als sentiments no ja barcelonins, sinó catalans.

Durant sis anys hem clos els punys cada vegada que se'ns imposava un nom ingrat. Ho feien homes que, per vergonya nostra, són fills d'aquesta terra. Ho feien sols per a ferir la nostra ànima i per afalagar a qui els havien atorgat càrrecs de "cabo de vara". Era el pagament d'uns

galons que servien per a fuetejar-nos ignominiosament.

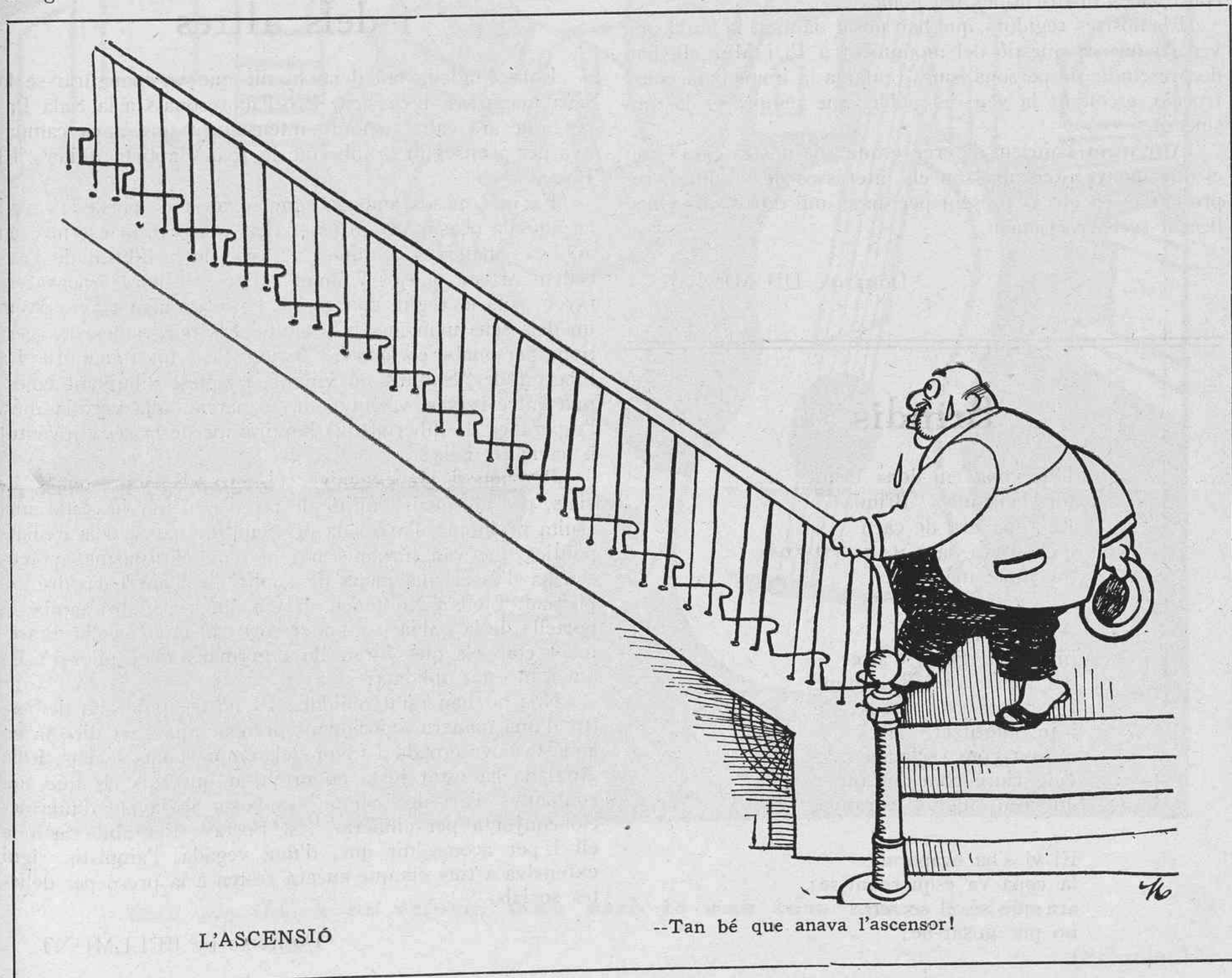
Ara, aquests individus que no es resignen a ésser menyspreats pel poble, corren a trascantó, criden perquè veuen enderrocar-se tot el castell de llurs il·lusions caciquils i toquen el punt flac en les coses reials per a imposar-se al clam popular.

Però, és que no saben llegir? La proposició aprovada per l'Ajuntament diu ben clar que els veïns i propietaris de la Diagonal i Plaça de la Reina Cristina poden seguir adoptant aquests noms si així ho acorden entre ells. Resta, doncs, a la seva mà que sien o no restituïts els noms antics.

Els pupins, però, s'avancen als propietaris i veïns d'aquelles vies i protesten davant del cap d'Estat per a posar en entredit el monarquisme de la presidència de l'Ajuntament. Telegrama ple de verí, com les tasques que varem suportar-los sis anys, quatre mesos i tretze dies.

Els ciutadans de Barcelona no poguérem protestar quan se'ns varen ultratjar els noms de carrers com el de Catalunya, Siti de 1714, Verdaguer i Callís, Plaça de Prat de la Riba, Martí i Julià, i molts altres que ara no ens vénen a la memòria. Ells avui protesten perquè nosaltres no volem noms de carrers tan simbòlics com el de tots els homes de la dictadura i de fets que sols la història diuen que podrà jutjar-los, però que nosaltres ja fa temps els hem jutjat amb la sola autoritat de la nostra consciència.

DOMÈNEC DIUMENGE

L'ASCENSIÓ

--Tan bé que anava l'ascensor!

Pi i Margall i el seu monument

Els nostres regidors han sofert una entrebancada. Revocant l'acord dels Ajuntaments populars, n'han votat un altre canviant el lloc d'emplaçament del monument, ja vell abans d'inaugurar-se, al gloriós català Pi i Margall.

Catalunya deu una satisfacció a la memòria del seu gran polític, i no és precisament la forma de pagar-li, permetent que per motius purament particulars, es canviï el seu lloc d'emplaçament que, com tothom sap, és a la cruïlla del Passeig de Gràcia i la gran-via Diagonal.

Els motius allegats per tal que el canvi prosperi, són pobres. No és prou raó que l'encreuament de les nostres dues vies sigui un lloc de molt trànsit. Més trànsit i menys lloc hi havia al capdamunt de les nostres Rambles, i varen clavar-hi un fanalot que va costar onze mil duros.

No és acceptable, tampoc, que si el projecte de Blay no encaixa prou bé per al lloc on va destinat, sigui proposat un canvi de lloc i no una modificació o canvi del projecte.

Tenim la completa seguretat que el monument es bastirà en el lloc votat primerament. Si alguns —molt pocs— s'hi oposen, lluitaran amb tot Barcelona. La ciutat, que té enterrades vuitanta-cinc mil pessetes en els fonaments, els en demanarà comptes. I, afortunadament, han passat aquells dies que les gestes dels governants no podien ésser controlades ni discutides pel poble.

Els nostres regidors, que han posat damunt la taula una vegada més la qüestió del monument a Pi i Margall, han de prescindir de personalismes i anar a la immediata construcció, escoltant la veu del poble, que sempre és la més sincera.

Altrament, hauríem de creure que a la nostra casa Gran el que menys preocupa són els interessos de la ciutat, representats en el cas present per disset-mil duros que volen llençar-se barroerament.

DOMÈNEC DIUMENGE

Brindis

Una copa em donà Déu
tot dient-me: "Brinda!"
La copa era de carn
i el vi era sang,
tot junt: ma vida.

Al vi, just abocat,
hi havien gotes d'aire;
del fons van pujà amunt
i van anà escapant-se,
i jo, idiotitzat,
mirant com esclataven,
vaig riure com l'infant
que veu fulgors estranyes.

El vi s'ha evaporat,
la copa va esquerdant-se;
ara que sé el secret,
no puc gosar-ne!

Deixa'm brindà altre cop,
Déu meu de cel i terra,
altra copa de carn,
més vi que sigui sang,
nou vi per a mes venes!

Demà, quan restaré
tancat dintre la tomba,
la gola del xiprè
dirà amb la veu més fosca:

Brindeu els que teniu
l'ofrena de fa una hora,
obriu els ulls al cel
i alceu ben alt la copa,
i amb riulla de botxí,
abans no s'evapori,
bebeu el vi de sang
i feu bocins la copa!

F. DE P. RIBAS CLOTET

Per la llibertat de "Shum" i dels altres

Lola Anglada em deia, la nit que va inaugurar-se la seva magnífica Exposició Pro-Empresonats a la Sala Parés, que ara calia remoure intensament una nova campanya per aconseguir la llibertat de Joan Baptista Acher "El Poeta".

Fa uns mesos aquesta campanya ja es portà a cap, i en aquella ocasió vàrem ésser dels que vàrem escriure en aquestes mateixes columnes a favor de la llibertat de l'excel·lent artista que és "Shum". Però aleshores encara estàvem sota el règim dictatorial, i precisament travessàvem un dels seus moments més aguts. Els telegrams, les gestions personals, els articles periodístics; tot fou inútil. La llibertat de "Shum" no vingué, i aquest dibuixant continuà entre reixes, veient com es marcia, una vegada més, l'esperança de llibertat que l'optimisme de la seva joventut li havia fet néixer.

Per aquest home genial, com per als empresonats socials, per als quals l'últim decret d'amnistia ha estat una fruita prohibida, l'arribada dels empresonats i dels exiliats polítics que van tornant en mig d'un entusiasme apoteòsic, ha d'ésser una mena de suplici de Tàntal d'ordre espiritual. I ells? No tenen dret a què se'ls obri també la portella de la gàbia per poder sortir al món i volar lliurement com els que foren llurs germans de captiveri? És que han estat oblidats?

No; no han estat oblidats. El nostre poble ho demostra d'una manera emocionant prenent una part directa en aquesta nova croada a favor dels empresonats socials. Lola Anglada ha estat justa en proposar que tots els que són companys d'art de "Shum" es posin al davant d'una acció conjunta per alliberar "El Poeta". Per alliberar-lo a ell i per aconseguir que, d'una vegada, l'amnistia sigui extensiva a tots els que encara resten a la presó per delictes socials...

DOMÈNEC DE BELLMUNT

COM ENS VEUEN

Una república no estaria mal; però és una cosa massa seriosa

(Pasquino)

A CAN MARAGALL

Lola Anglada inaugurant la seva exposició pro-presos; rodejada de tres dels indultats de Garraf, d'En Santiago Rusiñol i altres amics

Lola Anglada i els presos

A les sis de la tarda de dissabte passat va ésser inaugurada l'Exposició pro-empresonats que la nostra simpatiquíssima Lola dedica a ells.

Mitja hora abans, a les portes dels Establiments Maragall hi havia una cua de públic ben numerós. Tothom volia retre homenatge a la gentil artista que el poble l'ha nomenat mare dels nostres empresonats. Ella, ells, i les obres exposades eren tema de conversa de tots i de tothom. Els ulls es clavaven en aquesta dona tan catalana que ha sabut agermanar l'orgull de veure's aflagada amb l'orgull d'haver-ho dedicat tot als germans llibertats.

Les obres de Lola Anglada s'adquirien ràpidament. A ben segur que, a hores d'ara, no en queda ni una. Els posseïdors d'aquestes pintures, ninots i llibres els posaran en lloc d'honor a les seves llars, per tal que per sempre més recordin als visitants la gesta heroica de la mare dels processats de Garraf.

Lo milloret de la nostra setmana artística és l'exposició de Lola Anglada i Sarriera, a profit dels nostres empresonats.

Simpàtica per la finalitat altruísta i justiciera de l'exposició, predisposaria en favor de les obres exposades, però els dibuixos de la senyoreta Anglada no necessiten de la benvolença del crític, car resisteixen l'examen més sever.

D'una estilització perfecta i un gust depuradíssim, constitueixen les il·lustracions ideals per a llibres d'infants, tot i que són petites obres d'art cadascuna d'elles.

Tant pel seu alt esperit, sensible i vibrant, com per la tasca artística que porta a cap, Lola Anglada mereix el més sincer homenatge de tots els amants de l'art i de la nostra terra.

BORIEL

Art i Artistes

SALA PARÉS

Pintor i ceramista, En Guardiola treballa amb el mateix encert una i altra cosa. La pintura, que havia abandonat una llarga temporada, el torna a cultivar, i sense deixar la ceràmica, torna a formar entre els paisatgistes de casa.

L'esperit d'En Guardiola és el d'un decorador d'empenta; els seus plats i gerres tenen un caient clàssic molt ben estilitzat.

Tot plegat mostra les aptituds indiscutibles que se li reconeixen i una personalitat molt destacada en les arts catalanes.

* * *

Els bustos escultòrics d'En Civit, molt acurats de factura i bastant bé d'istil, acrediten les condicions de l'autor.

Retorn

CANÇÓ DE L'EXILIAT

S'omple mon cor d'una grandesa santa,
essent llibert del malaurat enyor,
s'enclou en mi l'excelsitud vibranta
de la llum generosa del record.

Era molt lluny, de la terra que em canta
la primera cançó que ha oït mon cor,
la flor de la ginesta que m'encanta
fa reveure ma llar de sang i d'or.

Es l'ànima amorosida que m'empeny;
és l'ànima que, ferma amb el meu seny,
fretura vida lliure i glatidora,

entre espigues, roselles i cimals,
sentint-ne la brunzida de la falç
i el so estrident i franc d'una tenora.

JOAN CAMPS I COMA

TELO TALIA

ESPAÑOL

Music-Hall o L'últim amor de Marion

Es una obra de Sherwood Beery que ha traduït En Lluís Capdevila. Va tenir un gran èxit; veritablement és una obra que s'ho mereix. No podem fer tots els elogis que l'obra requereix per tractar-se d'un de la casa.

El dissabte de glòria va ésser per al Teatre Espanyol un dia dels més gloriosos d'aquella catedral del nostre teatre alegre.

L'obra de Sherwood Beery, traduïda per En Lluís Capdevila, va posar-se amb tota la cura que l'inimitable Josep Santpere sap fer-ho. Decorat, vestuari, comparsaria, tot, tot fet amb entusiasme i amor.

Maria Fortuny, feta una gran actriu, molt distingida i elegant; En Santpere, animant l'obra amb el seu talent de gran còmic, portant-la amb un ritme de triomf; la senyora Fremont, molt justa i sòbria; molt còmica la senyora Faura; la senyoreta Vernis demostrant-nos que té talent i sensibilitat.

De tots els altres—Arteaga, Capdevila, Morató, Calvó, Quadreny, València, Ribas, Oya, Pedrola—sols se'n poden fer elogis en els papers episòdics que els tocaren en sort. Les senyoretas Peguero, Marsal, Pujol i Adrià, molt bé.

TALIA

Estrena de "Gardènia", de Josep Maria de Sagarra

En parlar de l'estrena del Talia, hem de parlar dels tres èxits: Èxit de l'autor—Josep Maria de Sagarra—; èxit de la intèrpret—Enriqueta Torres—, i èxit de l'artista que ha decorat l'obra—Francesc Fontanals—. Aquests tres éssers s'agermanaren en la nit del dissabte de glòria, que per a ells ho fou, en realitat. Sagarra, amb "Gardènia", ha fet una comèdia feréstega i viva del caire de les de "Dijous sant", "El foc de les ginerteres", etc... Ha dut al Paral·lel—on estrenava per primera vegada un drama seu, ben seu—un realisme poètic ben digne i racional. Aquella poesia sagarrenca, que cal sentir per a comprendre'n llur misticisme, ha triomfat damunt d'un públic que estava embafat en aquests darrers temps de la grolleria més imbecil i més lamentable que ha patit el teatre popular—i no fem pas menció de l'"Amichatis", que tingué certa cura en donar a la seva producció un aire literari singular. —Només per això Sagarra ja mereix gratitud; amb la seva gesta trenca la frontera que dividia el teatre català en teatre de senyors i de districte V, i dona al públic una obra humana i ben sincerament popular.

Enriqueta Torres no està pas descoberta d'ara. És que torna d'on no devia haver sortit. Nosaltres hem vist sempre Enri-

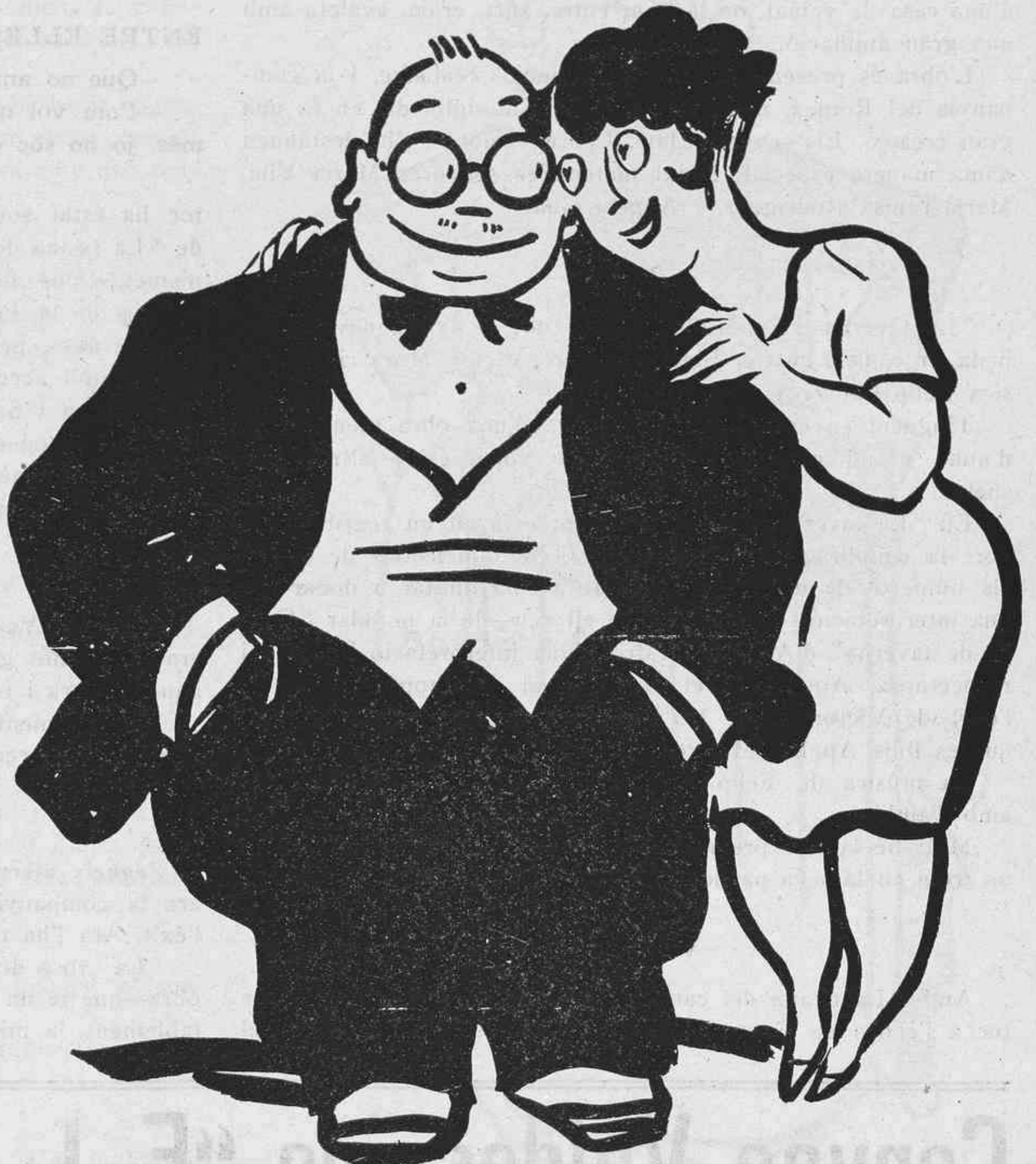
queta Torres, com una notable actriu que mereixia aquest lloc. Mentre no hi hagué escenes catalanes, es comprenia el seu allunyament, però en haver-n'hi, ella no podia pas mancar amb la seva col·laboració. I heu-vos ací que el Talia ha retrobat l'actriu que li calia: una actriu de carn i ossos, que no viu als núvols, embolcallada en la pròpia admiració, sinó que sap respirar teatre a tota hora i que domina l'art immarcesible de saber transportar. Heu-vos ací, senyors, l'Enriqueta Torres de "La borda", heu-vos-la ací amb la seva vida i amb la seva passió. Ha tornat al seu rengle. Benvinguda!

Per complement elogiem En Francesc Fontanals, de qui diem, des de l'any passat, que és el més modern dels nostres escenògrafs i el que pot donar un caire europeu a tota obra catalana. Francesc Fontanals sap el que l'estimem i admirem. Ell ha fet que "Gardènia" tingui la presentació adequada que es mereix el poema; ell ha donat a l'escenari del Talia una noblesa que cal que animi els altres a seguir-lo, per esperit de selecció.

I diem també que Ramon Caralt, el nou director, ha demostrat que es pot fer una bona companyia quan se sap dominar les voluntats individuals per a ofrenar-les al valor de la unitat colectiva.

La interpretació, excellent.

M.

DESPRÉS DEL CONCERT

—Ja deus estar satisfet; ja tornen a tocar la "Santa Espina"!

NOVETATS

“El cas del senyor Palau”, de Josep Maria de Sagarra, és una d'aquestes farses en vers, inspirades en la manera de Molière. L'autor ens pinta una societat corrompuda per una concupiscència corrosiva i hipòcrita, que tot ho envaeix, salvant, però, les aparences d'una moral austera.

La trama és molt senzilla. Suficient només per donar lloc a unes situacions molt ben trobades—cosa que és en realitat la medulla de tot el bon teatre—i de dibuixar uns personatges molt ben vistos que diverteixen per la seva comicitat. Aquests personatges són com fets a mida per als senyors Aimeric, Galceran i Gimbernat—els tres “asos” de la rialla—i per les senyores Morera i Baró. No cal dir, doncs, amb quina sal i amb quina intenció els interpreten.

L'autor, sens dubte per donar color a l'obra, ha situat l'acció a les acaballes del segle passat. Això permet donar a l'escena un aire d'estampa. Decorat i vestuari, molt ben entonats i de bon gust. Per al segon acte, sobretot, Batlle i Amigó han pintat un decorat que dona goig de mirar.

ROMEÀ

“El carrer”, d'E. L. Rice, és un espectacle melodramàtic, viu, animat, adés divertit, adés impressionant, i l'interès del qual no decau ni un moment. L'originalitat de l'obra, més que en la seva acció, està en la impressió de vida, i de realitat que dona. Més que davant d'un escenari, sembla que ens trobem al mig d'un carrer d'un barri popular de Nova-York, i davant d'una casa de veïnat, on la gent entra, surt, crida, avalota amb una gran animació.

L'obra és presentada amb un minuciós realisme, i la companyia del Romea, molt ben dirigida i disciplinada, en fa una gran creació. Els senyors Daví, Cabré, Amorós, s'hi destaquen d'una manera especial; i així mateix les senyores Maria Vila, Maria-Lluïsa Rodríguez, i Angela Guart.

NOU

“La taverna d'En Mallol” és el títol de l'obra nova estrenada en aquest teatre. Signa el llibre Víctor Mora, i la música Felip Caparròs.

Tinguem en compte que es tracta d'una obra menor i no d'una “grand machine” com són o volen ésser altres sarsueles.

En “La taverna d'En Mallol” tot està en un registre menor: la simplificació de personatges, les dimensions de l'obra, els números de música. Víctor Mora s'ha limitat a donar-nos una interpretació—la seva, la que ell veu—de la popular “Cançó de taverna” d'Apelles Mestres. Una interpretació honrada i respectuosa. Aquest és el millor elogi que hom pot fer de l'obra de Víctor Mora. No ha volgut lluir-se ell: ha preferit que es lluis Apelles Mestres.

La música de Felip Caparròs, molt característica i a to amb l'ambient.

Molt bé la interpretació, encara que el gran tenor Rosich no trobi en la seva partícula motiu de lluïment.

VICTÒRIA

Amb “La tirana del candil” els autors han donat un altre toc a l'època de Goya. L'època de Goya sempre respon, i el

ENTRE ELLES

—Que no anirà al banquet, vostè?

—Com vol que hi vagi, amb la feina que tinc a casa; a més, jo no sóc dona d'exhibicions!

toc ha estat sortós. Després de l'èxit d'“El Romeral”, l'èxit de “La tirana del candil”. Es clar que en l'obra hi ha anacronismes, tipus falsèjats—com el de Godoy, duc d'Alcúdia i príncep de la Pau, que els autors han convertit en un galan de taverna—, però en conjunt “La tirana del candil” és una obreta molt acceptable i digna de l'èxit. Els seus autors, Muñoz Roman i Serrano, pel llibre, i Díaz Giles i Acevedo per la música, poden apuntar-se un tanto.

Un tanto més ben guanyat que molts dels que han guanyat Alonso, Guerrero i altres asos. (Ull, linotipista, amb els asos!)

CÒMIC

Segueix “Venus Genitrix”. I el que seguirà! Sembla que ara hi va més gent que mai. I és que l'empresa sap defensar aquesta obra i fer-li un reclam com cal.

Veritablement, “Venus Genitrix” és obra que mereix veure's. Estant força bé “Cleopatra”, “Venus Genitrix” està molt millor.

APOLO

Segueix afermant-se l'èxit de “La rosa del azafràn”. Fins ara la companyia d'Empar Saus de Caballé no havia trobat l'èxit. Ara l'ha trobat. I de debò.

“La rosa del azafràn” és una gran obra—una petita gran obra—que té un llibre discretíssim i una música que és, indubtablement, la millor del mestre Guerrero.

Conyac Valdespino “F. L. B.” i “Extra”

La comissió pro-monument Pi i Margall activa els preparatius per a la celebració d'un grandios miting de protesta contra l'acord de l'Ajuntament de voler-lo canviar de lloc, cosa que no deu permetre's.

A Sant Feliu de Guíxols l'Ajuntament ha hissat la senyera barrada al costat de l'espanyola. Una i altra voleiaven orgullosos.

A Barcelona, pel que es veu, encara no pot fer-se aquesta manifestació d'intelligència i compenetració.

Es diu que la bandera catalana desapareguda de la Diputació no serà reintegrada fins que sia un fet la constitució de la Mancomunitat catalana.

Una i altra les voldríem tenir ja.

Un diari local ha publicat, en un mateix dia, dos anuncis dignes d'esmentar. En l'un són demanades obres de teatre per a estrenar. En l'altre, un diari barceloní sollicita la col·laboració de periodistes, estudiants i joves idealistes i els ofereix llurs pàgines per a exposar opinions.

Nosaltres, que sempre havíem cregut que hi havia massa gent que escrivia, veiem que anàvem errats. Qui seran aquests pobres que no troben obres per a representar, ni amb què omplir les pàgines del seu diari?

Hem llegit que l'empresa del Teatre Victòria ha acomiadat el germà de Pau Gorgé, que ocupava el càrrec de mestre concertador des de començaments de temporada, pel sol fet d'ésser germà d'ell.

Si no hi ha hagut altres motius, l'empresa del Victòria no té dret a confondre els drets d'humanitat amb els de l'honor propi.

No té res a veure aquest senyor amb el seu germà, si no s'ha fet solidari dels seus actes.

El R. D. d'indult ha perdonat tots els delictes polítics. I els socials?

Som contraris de les coses fetes a mitges.

L'Ajuntament vol procedir urgentment a la revisió del catàleg de les Biblioteques Escolars, i encloure-hi novament les obres de Maragall, Carner, Mn. Collell, Pompeu Fabra, Guimerà, Verdaguier, Rusiñol, entre altres, que en foren suprimides l'any 1924.

"Palestra" és una nova institució que vol aplegar al seu redós tota la joventut de la nostra terra.

Benvinguda sia, si llur espiritualitat és en millorament dels homes del demà.

A tres quarts d'una de diumenge passat sortia de la Presó Model En Marcellí Perelló, un altre dels encartats en el procés dit de Garraf.

Unes hores més tard, rebíem un telegrama de Jaume Com-

te, en el qual se'ns comunicava, des de Santofia, que, a tres quarts de deu de la nit, obtenia la llibertat.

El retorn a la vida pública d'un i altre ha omplert de joia tot Catalunya, que veu com altra vegada li reintegren els seus homes, ... censura ... ..

A les moltes paraules d'encoratjament que reben aquests dies, a les moltes abraçades que els dediquen, hi unim les nostres.

Benvinguts, els "sis"!

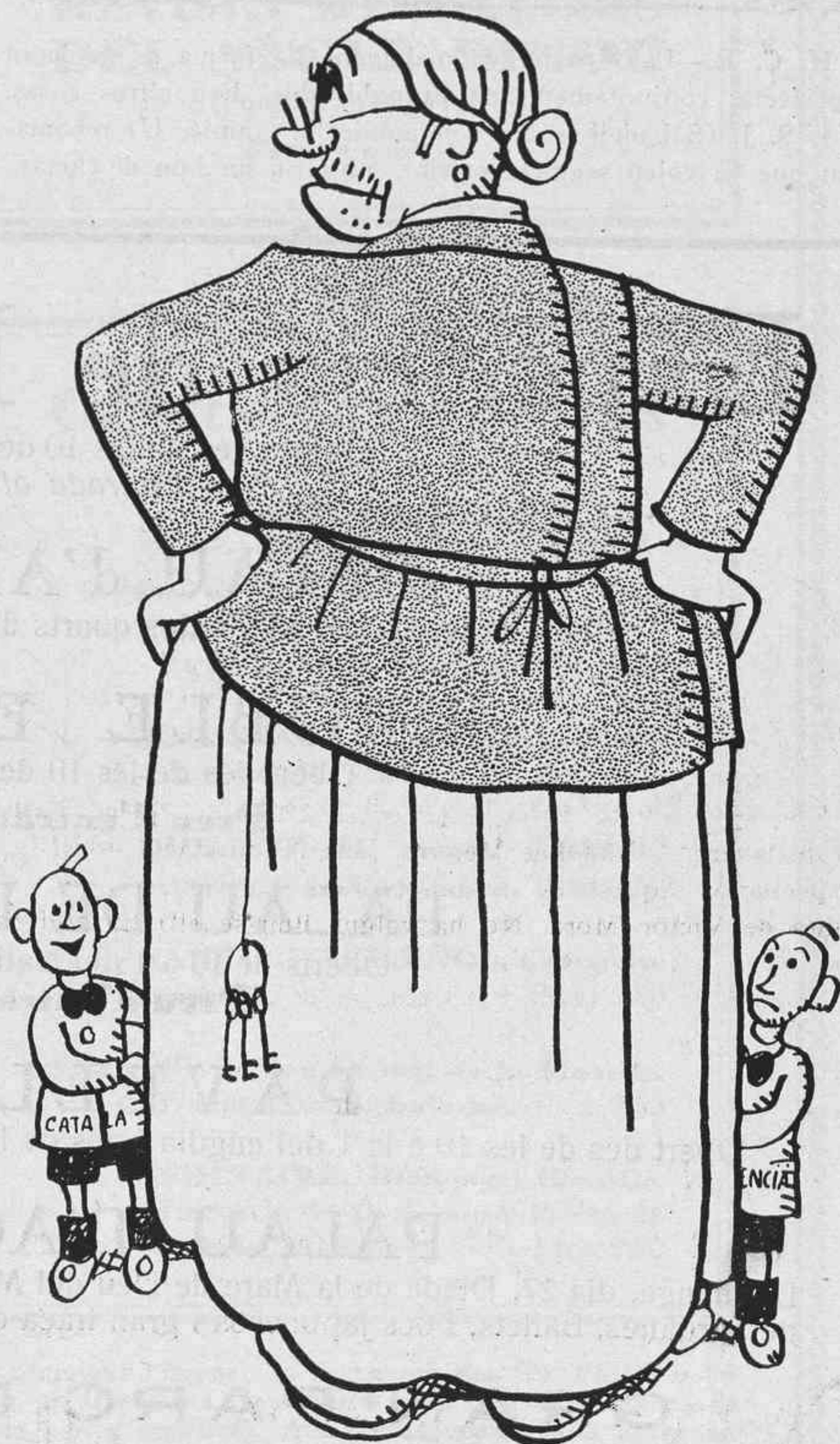
Quan podrem dir-ho de Julià, el darrer dels "set" que encara s'enyora entre reixes?

A Bilbao, en un partit de futbol, una senyoreta ha agredit l'àrbitre a cops de paraigua.

Cal que les dones no imitin l'exemple d'aquesta senyoreta. Les energies s'han de guardar per a quelcom més seriós que donar cops de paraigua a un àrbitre de futbol.

Rebut per tots els alumnes i professors de l'Escola del Treball, prengué possessió del seu càrrec En Rafel Campalans, sortit en mal hora d'aquella casa.

Home de sentiments avençats i esperit d'àmplia modernitat, podem ben bé dir que és un dels nostres, i el seu retorn

LA "REAL ACADEMIA" I LES REGIONS

—Rebecs i dels altres no els vui a casa.

fou rebut amb joia per tothom. Cal felicitar-nos que de nou hagi assolit la direcció de l'Escola home de tanta vàlua i català dels bons.

A París estan desesperats. Saben quina tragèdia els passa? Que aquell Montparnasse famós, centre d'artistes de tot el món, Babel pintoresca de pintors i d'escultors, s'ha quedat poc menys que desert.

Adhuc l'Ajuntament de París ha pres cartes en l'afer i ha obert una enquesta per tal de cercar les causes d'aquesta mort montparnassiana i al mateix temps trobar el remei de tornar animar un xic el típic barri de la "Rotonde" i la "Coupole"

L'enquesta ha donat uns resultats sorprenents. Sabeu per què està tan mort Montparnasse? Doncs perquè entre l'amnistia i el film d'En Buñuel tots els pintors sobrealistes de la "Rotonde" són a Barcelona.

Aquesta, almenys, és la versió que dona l'escultor Fenosa.

H. C. R.—La idea no va malament; la forma és quelcom imperfecta; conjuntament, no és publicable. Feu altres coses.

J. S. J. (Sabadell.—No són publicables, amic. Us recomanem que, si voleu seguir escrivint, adquiriu un bon diccionari.

B. M.—"Dues preguntes" no és publicable. L'altra, d'haver arribat a temps, i si la censura no hi hagués trobat què dir, l'hauríem publicat. Feu altres proses per l'estil, i mirarem de complaure-us.

F. de P. R. C.—Aniran. Feu-nos la mercè de fer-los més curts. Valgui la resposta per ambdues trameses.

J. F. (Reus.—Ni provar-ho. La censura ens ho treuria, i no cal que ho fem comprendre.

J. M.ª G.—No estan bé. És més difícil del que sembla fer versos. I que puguin aprofitar-se, encara ho és més.

V. G. C.—"Els records" és imperfecte. En canvi, d'altre, senyala millor mètrica, però s'hi veu una consonància forçada que no el fa publicable. Proveu de fer-ne d'altres.

El Provençal.—Es llàstima, perquè no diu res. Vós teniu condicions per a fer altres coses. Tingueu compte, però, de no abusar dels castellanismes, que en la prosa tramesa n'hi ha molts.

J. Ll.—Vós ho haveu escrit: No són publicables.

R.—Si ens dieu a quin poble us referiu, ho publicarem. Així, no té cap interès.

Ton (Berga).—Ho hem passat a "La Campana".

J. C. C.—Va.

—
AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

—
Imp. L'ESQUELLA i "La Campana", Om, 8, Barcelona

Exposició de Barcelona 1930

Oberta des de les 10 del matí, fins les 9 de la nit.

Preu d'entrada al recinte 1,05 pessetes

PALAU D'ART MODERN

Obert de les 10 del matí a dos quarts de sis de la tarda. ENTRADA GRATUITA

POBLE ESPANYOL

Obert des de les 10 del matí, fins les 9 de la nit.

Preu d'entrada, 0,55 pessetes

PALAU DE LES MISSIONS

Oberts de 10 a 1 del matí i de tres a vuit de la tarda.

Preu d'entrada 0,50 pessetes

PAVELLÓ REIAL

Obert des de les 10 a la 1 del migdia i des de les 4 fins les 7 de la tarda. ENTRADA GRATUITA

PALAU D'AGRICULTURA

Diuenge, dia 27, Diada de la Mare de Déu del Montserrat, a dos quarts de cinc de la tarda, gran audició de Sardanes, Ballets, Focs Japonesos i gran traca de joguines per a la mainada. ENTRADA GRATUITA

GRAN PARC D'ATRACCIONS

FRANCESC MADRID

Els Exiliats de la Dictadura

Reportatges i testimonis

Un volum en 8.ª de mes de 200 planes

Preu: 4 pessetes

SANTIAGOL RUSIÑOL

Miss Barceloneta

Preu: 2 pessetes

OBRES COMPLETES DE

IGNASI IGLÉSIES

Volum III

POESIES

Preu: 5 pessetes

M. RUBIÓ TUDURÍ i N. MART

ESTAT ESPANYOL

SOCIETAT ANÒNIMA

Un volum en 8.ª de més de 200 planes

Preu: 4 pessetes

AMADOR GARRELL

La vida de Joan Gralla

Preu: 3 pessetes

PERE COROMINES

REVISIÓ DE VALORS DEL SEGLE DINOU

(i quatre assaigs més)

Preu: 4 pessetes

Dr. FERNANDO ASUERO

Asueroteràpia fisiològica AHORA HABLO YO

Un tomo: 12,50 ptas.

JUAN MARAGALL

EL SENTIMIENTO CATALANISTA

Precio: 1 pta.

Todos los secretos del billar

Tratado del juego de carambolas por Don JULIO ADORJÁN, campeón del mundo

Un tomo de 344 páginas

Precio: 10 ptas.

Collecció d'obres selectes

Volums publicats

- I. — MURGER. *Escenes de la vida bohèmia*. Traducció d'E. Lluelles. Pròleg de Santiago Rusiñol. Ptes. 2,50
- II. — ROUSSEAU. *Contracte social*. Traducció de R. Vinyes. Ptes. 2,50
- III. — DIDEROT. *La monja*. Traducció i pròleg de Ll. Capdevila. Ptes. 2,50
- IV. — SANTIAGO RUSIÑOL. *Coses viscudes*. Ptes. 2,50
- V, VI, VII. — *Don Quixot de la Mancha*. Traducció de A. Bulbena. Ptes. 7,50
- VIII. — VOLTAIRE. *Diccionari filosòfic*. Traducció de D. Guansé. Pròleg de Gabriel Alomar. Ptes. 2,50

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorguen descomptes

El nou Goliat

Tots saben qui era Goliat: aquell gegant que no s'acabava mai i que, segons conta l'escriptura, David va matar d'un cop de pedra. Però es veu que no el devia matar prou bé. Encara queden Goliats. Poquets, però els que queden encara remenen la cua.

El llapis que no s'acaba mai

Hom diu que en la bóta de Sant Fariol no s'acabava mai el vi. Aquest llapis que aquí veieu—i ja us podeu figurar quin és—és la bóta de Sant Fariol dels llapis. També és vermell com el vi, i també, com el vi, no s'acaba mai.

Bal-